THE MAN WHO SAW ME

Ferdinando Frega

GILLETTE: என்னைக் கண்ட மனிதர்

ஒரு வழிகாட்டியைப் பெறும் அதிர்ஷ்டம் எனக்கு ஒருபோதும் கிடைக்கவில்லை.

என் வாழ்க்கையின் முதல் இருபத்தேழு ஆண்டுகளில், நான் சந்தித்தது கிட்டத்தட்டப் பெண்களை மட்டுமே. எல்லா மனோபாவங்களும், எல்லா உணர்திறன்களும், எல்லா அறிவுசார் மற்றும் மனித உயரங்களும் கொண்ட பெண்கள். ஒருவேளை வாழ்க்கை ஓர் அடிப்படை உண்மையை எனக்கு நினைவூட்ட விரும்பியிருக்கலாம்: நானும் ஒரு பெண்ணின் மகன்தான். அதுவும் எப்படிப்பட்ட மகன்.

பிறகு 1992 வந்தது.

கல்வித் துறையைச் சேர்ந்த, Cosenza-வைச் சேர்ந்த ஒரு தொழில்முனைவோரைச் சுற்றி அமைந்த ஓர் அரசியல் பிரச்சாரம் — அவர் பின்னர் எல்லா எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் மாறாக இத்தாலிய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஆனார் — பல விஷயங்களின் போக்கை மாற்றியது. அரசியலால் அல்ல, நான் சந்திக்க வாய்ப்புக் கிடைத்த மனிதர்களால். சாத்தியங்களின் கதவைத் திறந்தவர்கள் அவர்களே.

சார்ந்திருத்தலின் மேல் கட்டப்பட்ட ஓர் உலகில் நான் ஒரு புதியவன். நான் எங்கிருந்து வந்தேன் என்று யாராலும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

கேள்வி எப்போதும் ஒன்றுதான்.

“ஏன் யாரும் இவனுக்குத் தீட்சை அளிக்கவில்லை? ஏன் யாரும் இவனைத் தங்கள் சிறகுக்குள் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை?”

யாரும் இன்னும் செதுக்கத் தொடங்காத ஒரு கரடுமுரடான கல்லாக அவர்கள் என்னைப் பார்த்தார்கள்.

வெவ்வேறு திசைகளிலிருந்து அழைப்புகள், அணுகுமுறைகள், முன்மொழிவுகள் வந்தன. அவை பெரும்பாலும் பண்பாட்டுடனோ வரலாற்றுடனோ உண்மையான உள் வளர்ச்சியுடனோ சிறிதும் தொடர்பில்லாத சூழல்களிலிருந்து தோன்றின. அடிபணிதல், ஆதிக்கம், அதிகாரத்தின் வெறும் பயன்பாடு ஆகியவற்றால் தாங்கப்பட்ட உலகங்கள் அவை.

நான் அவற்றை மரியாதையுடன், ஆனால் தொலைவிலிருந்து கவனித்தேன்.

நான் நுழைய விரும்பாத அறைகள் இருந்தன.

நான் அவற்றுக்குள் நுழையவும் இல்லை.

பிறகு ஒருநாள் எனக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

அவர் Gino Domanico, வாழ்க்கையின் உண்மையான ஆசான்.

கற்பித்தலுக்குத் தன்னை அர்ப்பணிக்கத் தேர்ந்தெடுத்த ஒரு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்; கற்பிக்கவும் முடியாத, பின்பற்றவும் முடியாத அந்த அரிய தகவல்தொடர்பு நேர்த்தி அவரிடம் இருந்தது. சில கணங்கள் உரையாடியதுமே, அப்போது எனக்கு அபத்தமாகத் தோன்றிய, இன்றும் நான் நம்பும் ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டேன்:

என் வளர்ச்சியின் ஒரு முக்கியப் பகுதியை நான் ஒப்படைக்கப்போகும் மனிதரை அப்போதுதான் சந்தித்திருந்தேன்.

அவர் என்னை இரவு உணவுக்கு அழைத்தார்.

அது ஒருபோதும் ஒரு கவர்ந்திழுக்கும் முயற்சியும் அல்ல, முறையான பாடமும் அல்ல. Gino-விடம் ஒரு தனித் திறன் இருந்தது: அவரால் ஆன்மாக்களையும் மனங்களையும் படிக்க முடிந்தது. என்னுடையது அவருக்கு அநேகமாக ஒரு திறந்த புத்தகம்.

தன் பங்கு என்ன என்றோ, எந்த மரபிலிருந்து வந்தவர் என்றோ அவர் ஒருபோதும் விளக்கவில்லை. நான் ஒருபோதும் மறக்காத ஒரு வாக்கியத்தை மட்டும் என்னிடம் விட்டுச் சென்றார்:

“ஒருநாள், நீ என்னை உண்மையாகப் பார்க்கும்போது, திரைகளுடனோ திரைகள் இல்லாமலோ, நான் யார், எங்கே இருக்கிறேன் என்று உனக்குத் தெரியும்.”

ஒரு புதியவனாக இருந்தும், அந்தச் சொற்களின் பொருளை நான் புரிந்துகொண்டேன்.

ஒளி கேட்டு ஓர் ஆலயத்தின் கதவைத் தட்டும் மனிதனாக நான் இருந்தேன். பொருள்சார் ஒளி அல்ல, ஏனெனில் எங்களில் யாரும் மின்சார நிறுவனத்தில் வேலை செய்யவில்லை; ஒருவர் தன்னைத்தானே தெளிவாகப் பார்க்க உதவும் வகையான ஒளி.

Gino வரவேற்பின் முதல் சைகையைச் செய்தார்.

பிறகு Tonino வந்தார்.

அந்த அமைப்புக்குள் மிகவும் மதிக்கப்பட்ட நபர்களில் ஒருவர்; சிறிது நேரமே என்னைக் கவனித்த பின், நான் ஏற்கெனவே பலமுறை கேட்டிருந்த அதே கேள்வியைக் கேட்டார்.

“இவனை ஏன் யாரும் முன்பே பார்க்கவில்லை? இத்தனை ஆண்டுகள் இவன் எங்கே இருந்தான்?”

பதில் எளிமையானது.

“அவன் Cosenza-வில் வேலை செய்கிறான். Reggio Calabria-வில் பிறந்தவன். உலகின் பாதியை அவனுக்குத் தெரியும். மக்கள் அவன் மீது அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் நம்மில் ஒருவன். ஒரே வேறுபாடு, கத்தோலிக்க ஞானஸ்நானத்துக்குப் பிறகு அவன் வேறு எந்தத் தீட்சையும் பெறவில்லை.”

அந்தப் பதில் போதுமானதாக இருந்தது.

முறையான வழியிலும் முறையான நேரத்திலும், விதவையின் மைந்தர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட பாதையைத் தொடங்க நான் அனுமதிக்கப்பட்டேன்.

அந்தக் கணத்திலிருந்து, Gino ஒருபோதும் என் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்லவில்லை.

அவருக்கு அது தேவைப்படவில்லை.

அவருடைய ஒரு பார்வையும் சில சொற்களும் போதுமானவை. அவருடன், ஒரு மௌனம் ஐநூறு பக்க நூலைவிட அதிகமான போதனையைக் கொண்டிருக்க முடியும்.

பிறகு அந்த நாள் வந்தது.

இருக்கைகளுக்கு நடுவே அவரை அங்கே கண்டேன்.

மௌனமாக. கிட்டத்தட்டக் கண்டிப்பாக.

அந்த இடம் ஒரு குறிப்பிட்ட தோரணையைக் கோரியது, முதலில் உள்ளே, பிறகு வெளியே.

சிந்தனை அறையின் வெளிப்புற இடமான தொலைந்த அடிகளின் மண்டபத்தில் ஒரு சிறிய இடைவேளையின்போது, நாங்கள் அருகருகே நின்றிருந்தோம். அதிகம் பேசாமல் அவர் என்னை நெருங்கினார். ஆனாலும் அந்தக் கணத்தில் நாங்கள் இருவரும் ஒரே உணர்ச்சியை உணர்ந்தோம்.

ஒருபோதும் மங்காத ஓர் உணர்ச்சி.

முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் கழித்தும், அது இன்னும் இங்கே இருக்கிறது.

ஒருவேளை சில சந்திப்புகள் கடந்த காலத்துக்குச் சொந்தமானவை அல்ல என்பதால்.

நாம் அவற்றை நினைவுகூரும் ஒவ்வொரு முறையும் அவை நமக்குத் தொடர்ந்து தீட்சை அளிக்கின்றன.

TFA

Ferdinando Frega

பின்குறிப்பு

இந்தக் கதையை எழுதிய பிறகு, மொசைக்கின் ஓர் உண்மையான துண்டு விடுபட்டிருப்பதாக உணர்ந்தேன். அது என்ன என்று புரிந்துகொள்ள இரவில் சில மணி நேரச் சிந்தனை போதுமானதாக இருந்தது.

அந்தக் கோடையில் Gino கடலோரத்தில் இருந்த தன் வில்லாவில் தங்கியிருந்தார். தன்னைப் பார்க்க வருமாறு அவர் என்னைப் பலமுறை அழைத்திருந்தார்; ஒரு மாலை, இறுதியாக அவர் கதவைத் தட்டும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது.

நான் ஒருபோதும் மறக்காத அன்புடன் அவர் என்னை வரவேற்றார்; அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் அவர் வாழ்வின் பெண்ணான Teresa-வைச் சந்தித்தேன்.

அவர் இளமையானவர், நேர்த்தியானவர், இயல்பாகவே கனிவானவர். மற்றவர்களைக் கவர முயலும் வகையைச் சேர்ந்தவர் அல்ல. தன் முன் நிற்கும் நபரைப் புரிந்துகொள்ளும் அரிய திறனுடன் கூடிய உயிர்ப்பான அறிவை உணர சில நிமிடங்களே போதுமானவை.

அவர் வங்கித் துறையில் பணியாற்றினார், ஒரு பொறுப்பான பதவியில் இருந்தார். பின்வந்த ஆண்டுகளில், அவரை நன்கு அறிந்த நண்பர்களிடமிருந்தும் சக ஊழியர்களிடமிருந்தும் வியக்கத்தக்க வகையில் ஒத்த கருத்துகளைக் கேட்டேன்: Teresa-விடம் அசாதாரணமான உள்ளுணர்வும், மனிதர்களின் நம்பகத்தன்மையைக் கிட்டத்தட்ட உடனடியாக மதிப்பிடும் அசாதாரணத் திறனும் இருந்தன.

எங்களுக்கிடையே இயல்பான ஓர் இணக்கம் உருவானது.

நாங்கள் இருவரும் ஒரே நபர் மீது ஆழ்ந்த அக்கறை கொண்டிருந்தோம் என்று புரிந்துகொள்வது எளிதாக இருந்தது. இயல்பாகவே வெவ்வேறு விதங்களில், ஆனால் அதே அடிப்படை அன்புடன்.

அக்கறை காட்ட ஓர் இதயச் சகோதரியைக் கண்டடைந்திருந்தேன். அவர் அத்தகைய விஷயங்களைச் சொற்களில் ஒருபோதும் வெளிப்படுத்தியதில்லை; ஆனாலும் அவரும் அதுபோன்ற ஏதோ ஒன்றை உணர்ந்திருக்கிறார் என்ற உணர்வு எனக்கு அடிக்கடி இருந்தது.

ஆனால் அந்தச் சந்திப்பு இன்னும் முக்கியமான ஒரு விளைவை ஏற்படுத்தியது.

காலம் ஒருபோதும் பொய்யாக்காத ஒரு நம்பிக்கையை அது உறுதிப்படுத்தியது: ஒரு நல்ல வழிகாட்டி கிட்டத்தட்ட எப்போதும் தன் அருகில் நடக்கும் பெண்ணின் கண்கள் வழியாகவே தன்னை வெளிப்படுத்துகிறார். அவள் தாயின் இடத்தை எடுத்துக்கொள்வதில்லை, தாயுடன் குழப்பப்படுவதும் இல்லை. அந்த மனிதரின் மனித உருவப்படத்தை அவள் முழுமையாக்குகிறாள்.

என் வழிகாட்டி அத்தகைய மனிதர்களில் ஒருவர்.

அன்பான வாழ்த்துகளுடன்,
Ferdinando Frega